

ת"פ 35815/01/13 - מדינת ישראל נגד נידאל עיסאוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 35815-01-13 מדינת ישראל נ' עיסאוי(עציר)

בפני כב' השופטת מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נידאל עיסאוי (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד רועי לוס

ב"כ הנאשם עו"ד נחמן בטיטו

הנאשם הובא על ידי שב"ס.

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), כליאת שווא, עבירה לפי סעיף 377 רישא ביחד עם סעיף 29 לחוק, שוד מזוין בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) ביחס עם סעיף 29 לחוק ופגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 ביחד עם סעיפים 335(א)(1), 335(א)(2) וסעיף 29 לחוק.

2. הקביעות העובדתיות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, ומהן עולה בתמצית כי הנאשם המתין עם אחר (להלן: "השודדים") מחוץ לדירתם של המתלוננים, כשהם רעולי פנים. עם הגעתו של וולדו אחד השודדים תפס אותו והצמיד חפץ חד לצווארו. השודדים התפרצו לדירה, תפסו את טספה שהיה בדירה וסטרו לו, כל זאת תוך שיתוף פעולה ביניהם כך שאחד מהם שמר על טספה ועל וולדו תוך שימוש בחפץ חד, בעוד האחר תר בדירה אחר רכוש הניתן להיגנב. השודדים נטלו מהמתלוננים סך של 200 ₪ במזומן ושני מכשירי טלפון ניידים שהיו ברשותם.

בסמוך לאחר מכן ניסה אפרם להיכנס לדירה, אולם הותקף אף הוא על ידי אחד השודדים באמצעות חפץ חד ונפצע כתוצאה מכך פגיעה שטחית בבית החזה. השודדים נמלטו מהדירה ולאחר שיצאו מגרם המדרגות התפצלו לשני כיוונים. חבריהם של המתלוננים, אשר שהו בסמוך לבניין, שמעו את קריאות המתלוננים לעזרה והבחינו

בנאשם יוצא בריצה מהבניין, ועל כן רדפו אחריו ואף תפסו אותו בתום מרדף קצר, אולם הלה הצליח להימלט מידם.

יצוין כי במהלך מנוסתו נחבל הנאשם בראשו פצעים שטחיים וקלים, פנה לקבלת טיפול רפואי ושחרר בו ביום.

3. עוד נקבע כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה ככל שהדבר נוגע לפציעתם הנטענת בכתב האישום של טספה ושל עוואט במהלך האירוע, וככל שהדבר נוגע לגניבת סך של 1,700 ₪ מדירת המתלוננים.

ראיות וטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

4. ב"כ המאשימה עמד על כך שמעשי הנאשם בוצעו לאחר תכנון מוקדם, כי השודדים הצטיידו מבעוד מועד בכיסוי פנים ובחפצים חדים, בחרו בדירת המתלוננים לאור היכרותם את הדירים בה ואת אורחותיהם, תכננו לחדור לדירה בכוח באמצעות אדם המתגורר בתוכה, והמתינו בחשכה מחוץ לדירה לשעת כושר מתאימה.

כן נטען כי השודדים כלאו את המתלוננים כליאת שווא בדירתם באיומים, כיסו אותם בסדין, וכי בשלב מסוים, משאפרם חזר לדירה וניסה להיכנס אליה, תקפו אף אותו ודקרו אותו. הודות להתנגדותו של אפרם יצאו השודדים מהדירה והסתיים האירוע.

באירוע נפצע כאמור אפרם, ופציעתו ניכרה בו אף בחלוף זמן ניכר מעם האירוע.

ב"כ המאשימה הדגיש את נלוזות המעשים, שכללו תכנון מוקדם וכוונו כלפי פליטים המתגוררים בתנאי מחייה קשים.

עוד הדגיש, כי הנאשם לא הודה ולא נטל אחריות על מעשיו, אלא ניהל הוכחות בתיק, וכי קרוביו אף הקשו על העדים עד כי אחד מהם, אשר התפרץ על אחד העדים, הוצא מאולם בית המשפט על ידי אנשי המשמר. נסיבה נוספת לחומרא לטענתו הינה העובדה שהנאשם לא שיתף פעולה במהלך חקירתו, התחמק מלהתייצב לחקירה, ביצע פעולות שנועדו לטשטש את מעשיו ונמנע מלהסגיר את זהות שותפו לאירוע.

המעשים האמורים פגעו במספר ערכים, בהם ערך חיי אדם, הגנה על רכושו ועל ביתו של אדם, כמו גם על חירותו.

5. ב"כ המאשימה הגיש את גליון ההרשעות בעניינו של הנאשם ועמד על כך שלחובתו 7 הרשעות קודמות בעבירות אלימות ואיומים והוא ריצה בעבר שלושה עונשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה עתר להפעלת עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים בגין עבירות רכוש שהוטל על הנאשם במסגרת ת"פ (שלום רמלה) 2093/08.

6. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקת בתי המשפט בעבירות שוד בכלל ולעשיית שימוש בסכין בפרט (ע"פ 1938/13 רפיק גרבאן נגד מדינת ישראל; ע"פ 7655/13 אדרס פייסל נגד מדינת ישראל; ת"פ 3051-10-12 מדינת ישראל נגד טרון).

בע"פ 1938/13 האמור, הנאשם, בעל עבר מכביד, דרש ממוכרת בחנות מכולת כסף תוך איום בסכין מטבח באורך 30 ס"מ. לאור הודאתו, עריכת סולחה בין הצדדים והצהרתו כי מעוניין הוא להשתקם, נדון ל-36 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 7655/13 האמור תקף הנאשם עם שני אחרים את המתלונן באמצעות תרסיס ונטל ממנו מכשיר טלפון נייד ו-500 ₪. בהיעדר תכנון מוקדם ולנוכח גילו הצעיר של הנאשם, הודאתו והיעדר עבר פלילי נגזרו עליו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בהתאם לפסיקה זו, עמדת המאשימה הינה למתחם של 5-7 שנות מאסר בגין עבירת השוד, 12-24 חודשים בגין עבירת הפציעה ומס' חודשים בעבודות שירות עד שנה בפועל בגין כל אחת מעבירות קשירת הקשר וכליאת השווא, ועל פי הנסיבות בתוך המתחם סבור ב"כ המאשימה כי העונש ההולם הינו 7 שנות מאסר בפועל והפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש זה. כן עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

טיעוני ההגנה

7. ב"כ הנאשם עמד על כך שבית המשפט זיכה את הנאשם מאחריות לפציעתם של טספה ועוואט כמו גם מגניבת סך נוסף של 1,700 ₪ מדירת המתלוננים, והוסיף כי הרכוש שנלקח אינו בעל ערך רב.

כן נטען, כי מידת האלימות שננקטה במהלך האירוע אינה גבוהה באופן יחסי, פציעתו של אפרם הינה שטחית בלבד, לא ידוע מי מהשודדים דקר אותו ואחריותו של הנאשם הינה מכוח דיני השותפות בלבד.

ב"כ הנאשם ציין כי יש להתחשב בכך שהנאשם הותקף במהלך האירוע על ידי רודפיו, וכי נפצע כתוצאה מכך.

לטענת ב"כ הנאשם, מדובר במעשה עבירה אחד, ועבירות קשירת הקשר והפציעה נבלעות בעבירת השוד.

הנאשם הינו בן 31 שנים, עצור מזה 15 חודשים, עד ליום מעצרו התגורר עם זוגתו ולהם ילד משותף בן 6, והשניים מצויים בעיצומם של טיפולי פוריות. עברו הפלילי של הנאשם ישן ואין לו עבירות חדשות מאז שנת 2009.

8. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 5583/06 פלוני נגד מדינת ישראל - בגין שוד אלים באמצעות סכין וכלי הנחזה לאקדח, בצוותא חדא, במסגרתו נגנבו ארנק ומכשיר טלפון נייד, נגזרו על הנאשם, קטין בעל עבר מכביד אשר נסיונות קודמים לשלבו בטיפול על ידי שירות המבחן לא הועילו, 28 חודשי מאסר בפועל; ת"פ (מחוזי ת"א) 40123/08 מדינת ישראל נגד קחה דזנשווילי - בגין שוד, פציעה וסחיטה באיומים כלפי מתלוננים חולים וחלשים, הוטלו על הנאשם, צעיר בן 19 בעל עבר מכביד ותסקיר שלילי, 28 חודשי מאסר בפועל; ע"פ

4819/06 מאג'ד אבו פריח ואשרף אשר זידאן נגד מדינת ישראל, בגין שוד ציוד מכני כבד בשווי מאות אלפי שקלים מאתר בנייה, לאחר תכנון מוקדם ובאמצעות אלימות קשה ושימוש בסכין, נגזרו על הנאשמים 36 חודשי מאסר בפועל, כאשר אחד הנאשמים היה צעיר נורמטיבי ללא עבר, והנאשם השני היה אמנם בעל עבר פלילי אולם הוא הצטרף למעשה העבירה בשלב מאוחר יותר; ת"פ (מחוזי ת"א) 4143/09 מדינת ישראל נגד ג'וני אלעלי, בגין חטיפת תיק מהולכת רגל ונקיטת אלימות כלפיה נגזרו על הנאשם, בעל עבר פלילי ותסקיר שלילי, 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ת"פ (מחוזי ת"א) 40095/06 מדינת ישראל נגד סאקר האני ואחרים, בגין שוד בחבורה של קשיש בן 80 שביקש להשכיר נכסיו, הוטלו במסגרת הסדר טיעון על הנאשמים עונשים של 24 חודשי מאסר בפועל.

בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם להסתפק במתחם נמוך יותר ולנוכח חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה המקימה את עונש המאסר המותנה ביקש להטילו בחופף לכל עונש אחר.

9. הנאשם בדברו האחרון לא הביע חרטה על מעשיו אלא התייחס למחיר הכבד שהוא משלם לנוכח מעצרו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן מצאתי כי העבירות המתוארות בכתב האישום עולות כדי מעשה עבירה אחד.

המעשים בהם הורשע הנאשם בוצעו לאחר תכנון מוקדם, כשהנאשם בחר את דירתם של שכניו המתלוננים - פליטים מסודן - כיעד למעשה השוד. אין מחלוקת בדבר דלותם של המתלוננים ונזקקותם.

מזוינים בכלי חד ורעולי פנים המתינו הנאשם והאחר מחוץ לדירתם של המתלוננים, וארבו לשובם. עת הגיע וולדו למקום, תקפו אותו השודדים על מנת להכנס לדירה, ובדירה תקפו אף את טספה, שהיה בדירה. הם החזיקו בשניים בדירה באיומי חפץ חד, תקפו אותם, כיסו את פניהם בסדין, דרשו לקבל את רכושם, העבירו אותם באיומים בין החדרים על מנת לחפש רכוש נוסף, ולבסוף נטלו מהם 200 ₪ במזומן ושני מכשירי טלפון ניידים (אמנם עלותם הוערכה ע"י המתלוננים בכ-1,500 ₪ אולם לא הוגשו לעיוני הערכות שווי ועל כן לא אתייחס לשווים הנומינלי). בשעה שדייר נוסף (אפרם) הגיע למקום, תקפו השודדים אף אותו וברחו מהמקום. כתוצאה מכך נפצע אפרם קלות בבית החזה.

מעשיו אלה של הנאשם פגעו בתחושת הביטחון של דרי המקום, פגעו בפרטיותם, בשלמות גופם וברכושם.

אל מול אלה עלי להתייחס בקביעת המתחם אף לפציעתו הקלה של הנאשם במהלך מנוסתו מזירת האירוע.

בית המשפט העליון חזר והדגיש כי אין להקל ראש בחומרת העבירות הנדונות, בפרט מקום בו מבוצע השוד לאחר תכנון מוקדם, בחבורה, ותוך פגיעה פיזית בקורבנות והטלת אימה מתמשכת עליהם (ראו: "ע"פ 1503/07 אבו רמילה נ' מדינת ישראל, ע"פ 2835/12 סלח אבו הוידי נ' מדינת ישראל), וכך פסק:

"עבירת השוד מצדיקה השתת ענישה מרתיעה ומכבידה בשל האיום שמבצעה מציבים לביטחונם האישי של אזרחי המדינה ובשל הפחד והמורא שהם משליטים באופן שמשבש את חיי היומיום ומותיר צלקות פיסיות ונפשיות בקרב נפגעי העבירה...כבר נפסק כי עבירות שוד ואליומות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור...בנסיבות אלה, נסוגות נסיבותיו האישיים של העבריין מפני שיקולי הענישה האחרים כגון גמול, מניעה והרתעה" (כבוד השופט ג'ובראן בע"פ 8636/12 תרתיר נ' מדינת ישראל).

במקרה דנן מתקיימות כל הנסיבות שהוזכרו כאמור.

הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם אינה יכולה ללמד על רמת הענישה הנהוגה, באשר היא מתייחסת לעונשים שהוטלו על קטינים, אשר אינטרס השיקום בעניינם הוכר כאינטרס ראשון במעלה, ובמקרה אחר מתייחסת היא לעונש שהוצג במסגרת הסדר טיעון, אשר כידוע אין בו כדי ללמד על ההלכה הנהוגה. מאידך, לא מצאתי כל תימוכין לעמדה העונשית שהוצגה ע"י ב"כ המאשימה.

אך לאחרונה אישר בית המשפט העליון עונש של 45 חודשי מאסר בפועל שהוטלו על מי שהתחזה (יחד עם אחרים) לטכנאי של חברת 'הוט' והמתין מחוץ לביתו של המתלונן, וכשהאחרון הגיע לביתו נכנסו בצוותא לביתו כפתו אותו ונטלו מביתו רכוש רב. הנאשם שם היה בעל עבר עשיר, אולם הודה במיוחס לו וחסך את העדתו של המתלונן, ואף עבר כבדת דרך שיקומית (ע"פ 7777/12 יעקב בלקאר נגד מדינת ישראל).

בע"פ 4841,5356/13 עומר סאפי ומוסא סלאח נגד מדינת ישראל, הוטלו על הנאשמים בגין תקיפת המתלונן ונטילת מכשיר הטלפון הסלולרי שברשותו עונשים של 18 ו-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל (כל אחד על פי נסיבותיו - הנאשם הראשון צעיר בעל אפיק שיקומי, הנאשם הנוסף נטל חלק דומיננטי יותר באירוע, והינו בעל עבר פלילי אם כי לא ריצה עונש מאסר). וכך נאמר בפסק הדין ע"י כבוד השופט רובינשטיין:

"כבר נכתב פעם אחר פעם כי עבירת השוד צריך שתידון במאסר מאחורי סורג ובריח ועל פי רוב גם לא לתקופה קצרה. זאת, ראשית, בשל הוראת המחוקק בסעיף 402 לחוק העונשין הקובעת עונש מירבי של 14 שנות מאסר, ובנידון דידן בשוד בנסיבות מחמירות (בחבורה) אף 20 שנות מאסר, כפי שגם הזכיר בית משפט קמא. שנית, עבירה זו חמורה מטבעה, שכן משמיעה היא אלימות או פוטנציאל לאלימות, כי לא אחת יתנגד הקרבן לשוד, ולא אחת ישלוף השודד נשק חם או קר ויכלה זעמו בקרבן, או יפגע בו כדי להשתיקו; כך - עד כדי רצח (ראו סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין). ניתן דעתנו גם לטראומה הנלווית לעבירה זו אצל הקרבן. המחוקק ביקש, למצער, להרתיע - את הנאשמים שלפנינו,

ומכל מקום להרחיקם מן החברה לתקופה מתאימה. בפרמטרים אלה לא החמיר בית המשפט קמא עם המערערים, מכל מקום לא באופן שיש להתערב בו.

זאת ועוד, גזר דינו של בית המשפט קמא - בו הועדף האינטרס הציבורי שעניינו הרתעת היחיד והרבים, תוך הטלת עונש מאסר מוחשי - עולה בקנה אחד עם קולה של הפסיקה לאחרונה; בשנתיים האחרונות זכתה עבירת שוד טלפונים ניידים, מכורח המציאות העגומה, להתייחסות מרובה, תוך שנקבע אף כי התופעה הפכה למכת מדינה, המחייבת החמרה (ראו ע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל; ע"פ 3683/12 צגוקי נ' מדינת ישראל; ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל; ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל; ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל).

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב) ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת "תג העונש" לעבירה זו - אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות. נוכח כל אלה, עיון באסופת הפסיקה, ממנה מבקשים המערערים להיבנות, מגלה כי "אין הנידון דומה לראיה" (בבלי, פסחים ט"ו ע"א). הגם שהשופט ס' ג'ובראן העמיד במקרה אחד את מתחם הענישה הראוי בגין עבירות שוד "ספונטניות" על תקופה של בין 6 חודשים לבין שנתיים מאסר בפועל (ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל), בנידון דידן עסקינן בשוד מתוכנן ויזום בצוותא. יתר על כן, עיון בפסיקה מתגלה כי המתחם והעונש שנגזר בגדרו אינם חורגים מן המקובל בעבירות שוד שבוצעו בנסיבות דומות (ראו ע"פ 217/13 אלמוני נ' מדינת ישראל ע"פ 2577/13 לזר נ' מדינת ישראל; ע"פ 4835/12 כוהנישווילי נ' מדינת ישראל.).

11. בגזר הדין בעניינו של יגאל אורן (ת"פ 51712-12-12), שנסיבותיו בעיקרן דומות לעניינו, סקרתי את רמת הענישה הנוהגת וקבעתי כי מתחם הענישה הראוי הינו בין 34 ל-46 חודשי מאסר.

12. אשר לטענתו של ב"כ הנאשם בכל הנוגע לכך שמעשיו של הנאשם נובעים משותפותו עם אותו אחר, יש לציין ראשית כי הנאשם לא ההין למסור את פרטיו של אותו אחר, וזה לא נחקר ולא מסר גרסתו לאירוע. סוגיה זו אף היא זכתה להתייחסותו של כבוד השופט רובינשטיין בעניין סאפי, כדלקמן:

"יוסף, כי אין להקל ראש בעבירת המערער 1, המערערים השלימו זה את תפקידו של זה; אף כי המערער 1 לא הפעיל אלימות ישירה כלפי המתלונן ולא נטל את המכשיר, באחיזתו ובעצם נוכחותו בזירה תרם משמעותית לביצוע העבירה; במעשיו אלו נטל המערער 1 חלק פעיל בניפוץ תחושת הביטחון האישי של המתלונן ובפגיעה בקניינו. מעבר לכך, לצד מחויבותו של בית המשפט קמא לחשיבותה של הרתעת הרבים והיחיד, לא נעלמו מעיניו השיקולים השונים הנוגעים למערער 1; נתוני האישיים פעלו לזכותו, והטו את הכף אל עבר העונש שהושת עליו.

13. לאחר ששקלתי את הערכים הנפגעים, את הנסיבות הקשורות בביצוע מעשה העבירה ואת מדיניות הענישה הנוהגת הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות המקרה דן הינו עונש הנע בין 34 ל-46 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

14. משקבעתי מהו מתחם העונש ההולם, עליי לגזור את עונשו של הנאשם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לאמור בסעיף 40 יא. לחוק ובהתאם לנסיבות נוספות כאמור בסעיף 40 יב. לחוק.

15. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה נמנה עברו הפלילי של הנאשם. לנאשם בענייניו 7 הרשעות קודמות, כאשר הרשעה מספר 7 כוללת איחוד של 15 תיקי פ"א בגין עבירות רכוש וגניבה מרכב, תקיפה ואיומים והפרת הוראה חוקית מהשנים 1996-1999; הרשעותיו הנוספות אף הן בגין עבירות תקיפה ורכוש, כאשר האחרונה שבהן (ת"פ 2093/08) הינה בגין מעשים משנת 2006. בגין תיק זה אף עומד כנגד הנאשם עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים בר הפעלה בתיקו.

אם כן, מחד לנאשם עבר עשיר בתחום עבירות הרכוש, ואף תנאי בר הפעלה לצידו, ומאידך חלפו 6 שנים מאז ביצע העבירה האחרונה ועד שביצע העבירה במקרה דן. דא עקא, הנאשם לא נטל אחריות למעשיו ולא ביקש להפנותו לשירות המבחן לבחינת אפיק שיקומי.

16. נסיבות נוספת הינן גילו הצעיר של הנאשם ונסיבותיו המשפחתיות, בהן בחירתו לגור עם בת זוג יהודיה ולגדל עמה את ילדם המשותף; היותו עצור מזה 15 חודשים; העובדה כי נחבל במהלך האירוע ונזקק לטיפול רפואי.

סוף דבר

17. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים המפורטים להלן, מצאתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 42 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 6 חודשי מאסר מותנים מת"פ 2093/08 יופעלו במצטבר לעונש המאסר, כך שבסה"כ ירצה הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל.
- ג. 15 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירות אלימות או עבירות רכוש מסוג פשע.
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירות אלימות או רכוש מסוג עוון.

ה. פיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים טספה, וולדו ואפרם. הפרקליטות תעביר פרטי המתלוננים במלואם למזכירות.

ו. קנס בסך 7,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, במעמד הצדדים.